

den, men Hustruen har Interessen deraf, med Hensyn til Balget, saa udelukker man netop Hustruen.

Tobiesen: Hvis den Indvending var begrundet, som det ærede Medlem nu sidst fremsatte, ja, da vilde jeg indrømme, at der ikke blev vundet Stort ved Forslaget. Men jeg tror, at denne Indvending var fuldstændig ubegrundet. Mandens og Konens Forhold i alle borgerlige Sager er det, at Manden er Disponent over Formuen. Der kan ikke være To, som samtidig kunne disponere over den samme Ting, og derfor har man ordnet Sagen saaledes, at kun Een i dette Forhold er Disponent, og at det er Manden. Men naar Taler er om Huusstand, saa er det baade Konen og Manden, der have denne som Giere af Fællesboet. Hvem der har den egne Huusstand, det er ikke Manden, og det er ikke Konen, men det er dem begge; det kan der ikke være den mindste Tvivl om. Seg gød vide, hvad ellers al den Tale om Fællesboet skulde betyde. Er det et Fællesbo, saa maa saavel Manden som Konen være Chef for Boet. Seg tvivler saaledes ikke om, at Forslaget, saaledes som det er affattet, vil være aldeles tilstrækkeligt til at give Hustruen den Ret, som der her er Tale om. Naar det ærede 1ste Medlem for 1ste Aarss (Madvig) yttrede, at han kun havde sagt, at ikke noget Dnske fra Kvindernes Side om at faae en saadan Ret var kommet til hans Kundskab, saa har jeg ogsaa kun sagt, at jeg fandt dette høist naturligt, da der intet Organ var, hvorigjennem et saadant Dnske kunde komme frem. Jeg har ikke sagt, at Kvinderne ofte nære Dnske om at faae Denne eller Hittu til Præst ved Vacance, men jeg har sagt, at de ofte ere levende optagne af den Tanke, hvem de faae til Præst, og jeg antager, at de, der ere det, ikke have noget bedre Dnske end selv at faae Indflydelse paa det Valg, hvis Udfald de saaledes lægge stor Vægt paa. At Mændene skulde være Indifferentister i Almindelighed, har jeg heller

ikke sagt. (Madvig: Det ærede Medlem sagde: i Reglen!). Ja, har jeg sagt: i Reglen, saa staaer jeg ved det. Men det er netop derfor, at Kvinderne maae ønske at kunne have Leilighed til at være med at vælge paa Mænd, som ikke ere Indifferentister; thi dette er, som sagt, i Reglen en Minoritet, der fortjener at blive en Majoritet. De Hensyn, der gjøre sig gjældende, naar man vælger til andre Hverv, ere ganske andre end Hensynet til de kirkelige og religiøse Forhold. Men naar det ærede Medlem havde levet endeel Aar paa Landet, saa vilde han vide, at det til visse Tider er visse Personer, der vælges til Alt: til Sogneraadsmlemmer, til Eigsynsmænd, til Folkethingsmænd og til Landstingsmænd, kort sagt til Alt, som de overhovedet kunne vælges til, medens der til andre Tider kan være andre Personer, som have Pastoratets Tillid, og som da bruges i alle de Antiggender, hvori Sogneraadet skal bruge Tillidsmænd. De samme Mænd ville derfor sandsynligviis ogsaa blive valgte til at foretage Præstevalget. Men der er nu netop Meget, der taler for, at de Mænd, som paa denne Maade udpeges, paa ingen Maade ville tilfredsstille Kvinden med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvilken Præst der skal vælges. Naar jeg endelig har sagt, at det og det var det ærede Medlems Troesbekjendelse med Hensyn til dette Spørgsmaal, da har jeg jo kun læst ud af Tidenden. Jeg refererede det ærede Medlems Udtalelse ved 2den Behandling ordlydende, og jeg antager, at den var godt og forstaaeligt Daans, saa at jeg ikke har nogen Tvivl om, at jeg har forstaaet den og forstaaet den rigtig. Men talsfald kan der, da jeg refererede ordlydende, ikke være Tale om, at jeg har givet Anledning til nogen som helst Misforstaaelse.

Carlsen: Jeg vil kun anføre et Par Ord i Anledning af den Fortolkning af Vædringsforslaget under Nr. 1, som en af mine ærede Medforslagsstillere nys gav. Jeg har nemlig rigtignok ikke tænkt mig, at Vædrings-